

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΙΕ'

ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΒΙΛΗ

ΤΟ προηγούμενο σημείωμά μου, σās μίλησα για τὸ ταξίδι μου στὴν Κέρκυρα, μὰ μᾶς πήραν ὅλον τὸν τόπο ἢ ἐντυπώσεις μου γιὰ τὸν Κάτσο, γι' αὐτὸ δὲν πρόφτασα νὰ σᾶς πῶ τίποτε, οὔτε γιὰ τὴν ὀμορφίαν τοῦ νησιοῦ, οὔτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆραισᾶ ἐκεῖ. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀξίζει νὰ μείνουμε κάμποσο καιρὸ στὸ ὄμοιο νησι τῶν Φακίων, ὄχι βέβαια γιὰ τὴν ὀμορφίαν του, ποὺ ἐπὶ τέλους ἔαν πᾶτε καὶ σεῖς θὰ τὴς ὄητε κάλλι σήμερον ἰδίως κ' ἀπαράλληλως, μὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δυστυχῶς γένθουν, μᾶς ἀρίθουν, διαβαίνουν καὶ δὲν εἶνε περὶ σήμερον μετᾶς μᾶς. Θὰ σᾶς μιλῶσω πρῶτα γιὰ τὸν ποιητὴ Μαβίλη, ποὺ τὸν γνώρισα στὴν γλασσινὴ πλατεία τῶν Κορφῶν, στὴν περίφημη Σπιανάδα, ὅπως τὴν λέν οἱ Κερκυραῖοι. Εἶχα κάποιον συστατικὸ γράμμα γι' αὐτὸν ἀπὸ ἑνὸς Ἀθηναῖο συνάδελφου καὶ πήγα καὶ τοῦ τὸ ἔδοσα ἐνῆ ἀπόγειμα ποὺ καθόταν ἐκεῖ στὰ «βόλτες», ὅπως λέν οἱ Κερκυραῖοι τὴς καμάρας τῆς Σπιανάδας, ποὺ ἀπὸ κάτω τους εἶνε τὰ διάφορα μαγαζιά, καφενεῖα, μπουαρῆς, ζαχαροπλαστεία. Καθόταν ἐκεῖ μαζί μὲ τὸν Κεφαλληνὸ τὸ λόγιον καὶ γυναικιστὴ καὶ ἄλλους νεαροὺς Κερκυραῖους λόγιους, ποὺ ἴσως σήμερον εἶνε, ἄλλος δικαστὴς, ἄλλος ἐμπόρος καὶ ἄλλος συμβολαιογράφος, γι' αὐτὸ δὲν τους ξανακάνω ἀπὸ τότε περὶ καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴ μνήμη μου, ὅπως θὰ ἔφυγαν καὶ ἀπὸ τοὺς λογοτεχνικοὺς κύκλους.

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ με ἐπιχωρῆματα, πῶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ καθῆσα στὸν κύκλον ἐκεῖνον, δὲν βρισκόμην στὰ νερά μου, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ συνηθίσω οὔτε τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε ὅσες μέρες ἔμεινα στὴν Κέρκυρα. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι μοῦ φανόντουσαν τόσο ἀλλοιώτικα ἀπὸ τοὺς Ἀθηναῖους λόγιους, τόσο πολὺ ἀταίριαστοι μαζί μου, ποὺ σᾶς βεβαιῶνω καμμιὰ φορὰ μὲ στενωχωροῦσε πολὺ ἡ παρέα τους. Μὰ ἄς εἶνε, αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε παρακάτω, ἢ μάλλον μὲ τὴς διάφορες γι' αὐτοὺς ἐντυπώσεις μου, θὰ καταλάβετε καλύτερα καὶ σεῖς τὴν ἀλήθειαν θέλω νὰ πῶ.

Στὸν κύκλον ἐκεῖνον παρουσιάζομην ὁ ἐμπνευσμένος συγγραφεὺς τοῦ θεατρικοῦ ἔργου «Οἱ Πετροχάριδες», ποὺ εἶχε σὺν τῷ μοῦ μου μεγάλη φιλολογικὴ ἐπιτυχία καὶ ἔγινε γι' αὐτὸ μεγάλος λόγιος στὴς ἐφημερίδες. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κύκλου ἐκεῖνον δὲν τὸ εἶχαν βέβαια δεῖ στὸ θέατρο, μὰ ὅλοι τὸ εἶχαν διαβάσει, γιὰ τὸ ἔθγαλα ἀμέσως καὶ σὲ βιβλίον καὶ στὸν Μαβίλη καὶ Κεφαλληνὸ, μάλιστα τὸ εἶχα στείλει μὲ ἀφιέρωσιν, κατὰ σύστασιν τοῦ μακαρίτη Τάξη Ταγκοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ «Νουμά», ποὺ ἦταν τότε κ' ἕνα εἶδος σύνδεσμος ὄλων τῶν κατὰ τόπους μαλλιαρῶν.

Μοῦ εἶπαν ὅλοι ἐπιανετικά λόγια γιὰ τὸ ἔργον μου, ποὺ ἴσως ἦσαν καὶ ὅλως διόλου τυπικὰ πρὸς τὸν φιλοξενοῦμενον. Μὰ ὁ Μαβίλης ἐπέμεινε περισσότερο ἀπ' ὅλους καὶ μοῦ μιλῶσε φαινετα ἐπιχωρῆματα, γιὰ τὸ ἔργον καὶ ἐλαστικότητα. Μὰ ἐνὸς ἡμῶν ἐνθουσιασμένος ποὺ μοῦ μιλῶσε ἔτσι καὶ καταβεβόταν αὐτὸς, ἔνας τόσο μορφωμένος λόγιος κ' ἐμπνευσμένος ποιητὴς, νὰ κρίνῃ τὸ ἔργον μου, ἔξαρτα ἄρχισε νὰ μοῦ τὰ χαλάει καὶ νὰ μοῦ λέη γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν συγγραφεῶν δὲν γράφωμε ἔργα πατριωτικά, ποὺ μ' αὐτὰ ἴσως τραδιῶν ὁ κόσμος στὸ θέατρο καὶ ἔτσι κέρδιζε καὶ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, γιὰ τὸ ὅλον ἀπὸ τὸν φανασμῶν τῶν συγγραφεῶν, παρουσιάζομενος ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν, θὰ γινόταν ὄφελός του καὶ δημοτικότης.

Ἰσως καὶ νὰ εἶχε δίκιον. Κρίνοντας μὲ τὰ σημερινὰ μυθῶ, βέβαια βλέπω πῶς ἐμεῖς οἱ συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μποροῦσαμε νὰ μυριστοῦμε ὅλες τὴς ἀπὸ τὸ 1912 πολεμικῆς περιπέτειες καὶ νὰ γράφωμε τὸ δρᾶμα μᾶς οἰκονόμικης τῆς Καβάλλας, ἄς ποῦμε, ἢ τῆς Χίου, ποὺ νὰ περιμένη μὲ ἀγωνία τοὺς Ἐλευθερωτάς. Μὰ ὅταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ λέγαμε πατριωτικὸ δρᾶμα, δὲν ἐννοοῦσαμε βέβαια κατὰ μελλοντικὸν, κατὰ ἐντελῶς προφητικὸν, μὰ τὸ ξανακάλωσιν τῶν

κατορθωμάτων τοῦ 21, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ τὰ ἐπιμεταλλεῖνόντουσαν οἱ βιομηχανοὶ καθαρευουσιάνου συγγραφεῖς τῆς Προξενοπολικῆς ἐποχῆς. Καὶ λέω Προξενοπολικῆς, γιὰ τὴν ἰδέαν, πῶς ἀπὸ τὸν Ξενοπούλου καὶ πέρα, ἀρχίζει στὸ θέατρο κάποιον ἐποχὴ ποὺ τὸ πρωτότυπον ἑλληνικὸν ἔργον ξεφεύγει ἀπὸ τὰ κλύματα τῆς καθαρευουσιάνικης φειδιᾶς, τοῦ ρομαντικοῦ εἰδωλίου καὶ τῆς πατριωτικῆς βιομηχανοποιήσεως καὶ μπαίνει σὲ κάποιον πραγματικώτερον δρόμον.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ Μαβίλης δὲν μοῦ μιλῶσε, ὅπως μιλῶ σήμερον ἐγὼ, δηλαδή πῶς ἐμεῖς οἱ συγγραφεῖς τότε ἔπρεπε νὰ γίνουμε καὶ πρόδρομοι τοῦ 1912—1913, μὰ ἤθελε ἕνα πατριωτικὸν ἔργον, σὰν ὅλα τὰ ἄλλα, κάπως καλύτερα γραμμένο ἀπὸ μοντέρνον μαλλιαρὸν συγγραφεῖα καὶ ἴσως δὲν τὸ ἤθελε μόνο γιὰ τὸν πατριωτισμὸν, ποὺ ἦταν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἐμπνευσμένου ποιητοῦ μᾶς, μὰ καὶ γιὰ τὴν νίκη τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος.

Τέλος πάντων, ὡς ἐδῶ μπορεῖ νὰ εἶχε καὶ κάπως δίκιον καὶ νὰ εἶμαι ἐγὼ, γιὰ τὸν εἶχα τότε τὴν δόξαν μὰ δὲν τὰ πράγματα ὅπως τὰ ἔβλεπε ἐκεῖνος, μὲ τὸ μάτι τοῦ δικῶ του. Μὰ ἡ παρακάτω συνθέντα μᾶς δείχνει φανερά, πῶς ὅσο κ' ἂν εἶχα καὶ ἐγὼ ἄδικο, βλεπόντας μονοκόμματα τὰ πράγματα, αὐτὸς ἔπρεπε ὅλως διόλου ἔξω. Τί φαντάζεστε δηλαδή πῶς μοῦ εἶπε;

Μοῦ εἶπε πῶς αὐτὸ τὸ θεατρικὸν ἔργον ἴσως τὸ γράψῃς... Παλαμᾶς! Γιὰ ἕναν ἄνθρωπον ποὺ ἤξερε κάπως τὸ θέατρο, αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον. Μᾶς εἶχε ἤδη ὁ Παλαμᾶς δοσεῖ ἕνα δείγμα θεατρικῆς συγγραφῆς, τὴν «Γρισεύγεννη» καὶ ἀπὸ κεῖ βλέπαμε καθαρὰ ὡς ποὺ μπορούσε νὰ φθάσῃ ἡ θεατρικὴ του δόξα.

Εἶνε τὸ βέβαιον πῶς ὁ Παλαμᾶς εἶχε ἀναγκασθῆ τότε, πῶς σκέπτεται νὰ γράψῃ ἕνα καινούργιον δρᾶμα, τὸν Καρταϊσκῆν, ἂν θυμῶμαι καλά. Ἰσως αὐτὸ νὰ ἔκανε τὸ Μαβίλη νὰ πιστεῖν πῶς ὁ Ποιητὴς μᾶς θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ θεατρικὸν του ὄνειρον.

Μὰ γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα τὴν παράδοξον ἀντίληψιν τοῦ Μαβίλη γιὰ τὰ πράγματα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐδῶ μὴ ἄλλη μᾶς κοιθέντα, ποὺ φτάνει πάλι στὸ ἴδιον παρακάτω σημείον, ἀπὸ ἄλλο ὅμως δρῶμον.

Μιὰ μέρα ποὺ μιλῶσα μὲ ἐθουσιαστικῶς γιὰ τὴν «Ἀθήνη» του, τὸ γνωστὸ γλασσινὸν περὶ ποιημάτων του κ' ὅλα τὰ ἄλλα του σονέττα. Μὲ μεγάλη μετριοφροσίνην ἀρχισεν νὰ τ' ἀρνήται καὶ νὰ λέη πῶς δὲ μιλᾶει, γιὰ τὸ δὲν ἤθελε νὰ προσβάλλῃ τὴν κρίσιν μου, ἰσχυρῶς ἢ ἄλλο ἄλλο, γιὰ αὐτὰ τὰ ποιήματα, ποὺ ἔγραψε σὲ μιὰ στιγμὴ δημοσυριστικοῦ παρθεῶ, ὅπως ἴσως ἔνας ἐρωτευμένος δὲν νοιώθει περὶ τίποτε γιὰ τὴν γυναῖκα, ποὺ ἄλλοτε τὸν εἶχε κάνει νὰ πανεῖ.

Κι' ἔτσι, μιλώντας γιὰ στίχους καὶ γιὰ ποιησᾶ, φτάσαμε, ὅπως εἶνε εὐνόητον, καὶ στὸν Παλαμᾶ. Τότε ὁ λόγιος Μαβίλης, αὐτὸς ποὺ σὰν ἄλλος Καρνοῦσας, θὰ μπορούσε νὰ εἶνε καὶ καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον μᾶς, ἔπρεπε σοβαρῶς ἄρχισεν νὰ ἀποφαίνεται. Βέβαια τὰ λόγια του δὲν εἶνε τὰ ἴδια, γιὰ ἵστερα ἀπὸ τόσα χεθῶνα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ συγκρατήσω, μὰ ἡ ἔννοια, σᾶς βεβαιῶ, δὲν παραλάζει καθόλου. Μοῦ λέει λοιπὸν:

— Ὁ Παλαμᾶς δὲ μᾶς ἔδωσε ἀκόμα τὸ ἔργον του. Μὲ ὅσα ἔγραψε ὡς τώρα, δὲν μπορούμε νὰ τὸν ποῦμε μεγάλου ποιητῆ.

Ἰσασιν δὲ βέβαια μᾶς λέει κάτι, ποὺ μπορεῖ μᾶς του νὰ τὸ φρονονεῖ καὶ σήμερον ἀκόμα πολλοὶ ἄλλοι. Μὰ ἀκούστε παρακάτω καὶ τὸ συμπλήρωμα:

— Ἀπὸ ὅσα καταλαβαίνω ἀπὸ λυρικήν ποιησᾶ, δὲν ἔχω τὴν ἰδέαν πῶς ὁ Παλαμᾶς στὸ εἶδος αὐτὸ τὸ λογοτεχνικόν, θὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ στὸ μέλλον μεγάλο ἔργον..

Καὶ ἴσασιν δὲ πάλι εἶνε μὴ ἀπομὴ ποὺ σήμερον ἀκόμα μπορεῖ νὰ ὑποστηριχθῇ.

Μὰ ἀκούστε καὶ τὸ τέλος:

— Ἰσως τὸ μεγάλο του ἔργον νὰ εἶνε ἕνα... δρᾶμα.

Φαντάζεστε λοιπὸν τί ἔπαθα ἐγὼ ὁ νέος, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκουγα ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον ποὺ θαύμαζα, αὐτὰ τὰ λόγια! Ἀρχισεν νὰ τὰ χάνω καὶ νὰ μὴ ξέρω ποῦ βρισκόμαι. Μέσα στὸ κεφάλι μου γινόταν

Ὁ Λαυρέντιος Μαβίλης.

(Πρόπλασμα Π. Ρούμπου)

μά ανακατοούρα, μά επανάστασις, Ένα χάος! Εύτυχώς συνήλθα γρήγορα.

Μιά ανοσιβίατη μέρα, άραγμένος στο Κερασίμν και Ξαπλωμένος σε μία πάννη ναυτική πολυθρόνα, διάβαζα μία συλλογή διηγήματα τις έντελης άγνώστου μου τότε Κερκυραίας λογίας κυρίας Ειρήνης Δεντρινού. "Όσο προχωρούσα, τόσο περισσότερο ή στενοχωρία μου αύξαινε, που σιγά—σιγά άρχισε να με κυριεύη άγανάκτησι. Δίνο λοιπόν, ύπως διόλου αθόρυγητα, μία στο βιβλίο και το πετάω στη θάλασσα. Κάποιος συνάδελφος μου έβρινη την ώρα γιγνισάζοταν στη σκοποβολή. Δηλαδή είχε ρίξει έναν τενεκέ του πετρελαίου στη θάλασσα και με το πιστόλι του πελομεύσε να του κάνει όσο το δυνατόν περισσότερες τρύπες. Μόλις όμως είδε το βιβλίο να έπιπλή, διηύθυνε εκεί τις σφαίρες του. Κι' έγω στην άγανάκτησή μου του φώναξα :

— Βάρτον, βάρτον, γιατί του ρίξει!

Είπε μία σαρηνή που έχω μεταφέρει, κάπως άλλαγμένη, και στο έργο μου «Μελετημάς».

Λοιπόν την ημέρα άρχισα να μιλούσαμε με το Μαβίλη, κάτω από τα βότσα, για τον Παλαμα, πέρασε μία κυρία και χαρέτησε τον ποιητή και τη συντροφιά του. "Ο ποιητής διακόπτει τη φιλολογική κουβέντα και με ρωτάει :

— Την γνωρίζετε αυτή την κυρία που πέρασε ;

— Όχι.

— Είπε ή κυρία Ειρήνη Δεντρινού. Πρέπει να τη γνωρίσετε, άξίζει. Γράφει πάρα πολύ ώραία!

Τόν ριπτάξα μήπως κοροϊδείτε. Μά κάθε άλλο. Σε όλο του τό είναι ζωγραφιστόν ή μεγάλη του έκτιμησι για την κυρία που πέρασε.

Τότε έγω άρχισω να συνεχίζομαι από το χάος που με είχε πόνν ρίξει, βλέπω φώς μπροστά μου, σε μία στιγμή αντιλαμβάνομαι όλα και τότε με μιά άλλάξω και δέν είμαι πειά ό νεαρός λογιτέχνης που σέβεται τους παλαιότερους, μά ό 'Αθηναίος μόρτης, ό πολύ τζεϊδεμένος ναυτικός. Του λέω λοιπόν με ένα ύφος δήθεν μεγάλου θαυμασμού :

— Γιατί όλοι οι Έπτανήσιοι γράφουν πάντα τόσο ώραία; Μπορείτε έσείς να μου τό εξηγήσετε;

Και μου άπανταί άμέσως—άμέσως σοβαρότατα και σχεδόν στην καθαρεύουσα :

— Αυτό οφείλεται στην τελεία γνώσι που έχουν της 'Ιταλικής και της 'Ισπανικής φιλολογίας!

Μά τον άγον 'Ιάκωβον της Κομποστέλλας, αυτή τη στιγμή είχε συμπληρωθεί τό πάν. Για μένα ό Μαβίλης έμνε βέβαια πάντα ό εμπνευσμένος ποιητής. Μά ό Λόγιος; Τόν Λόγιον τόν ζιτάσαμε ό μεγάλος του τουρισμός. Πάντα γι' αυτόν ό Έπτανήσιος θά ήταν καλύτερος από τόν άνθρωπο της άλλης 'Ελλάδας, καθώς και ό Κερκυραίος καλύτερος από κάθε άλλο Έπτανήσιο. Μά μπροστά στον Ξένο, πάντα θά υπερείχε ό Έλληνας. Έτσι εξηγείται έσως και ό μεγάλος του πατριωτισμός. 'Η Κερκυρα, ή Έπτανήσιος και ή 'Ελλάδα. Γι' αυτήν έδωσε και τη ζωή του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό 12Τ' μέρος.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Στην Κίνα οι γονείς δείχνουν μεγάλη χαρά όμα τους γεννηθεί άγόρι, ενώ άπεναντίας δέχονται με κλάμματα τη γέννησι των κοριτσιών, την όποια θεωρούν... άπαισιο οϊωνό!

Όταν περάσει ένας μήνας από τόν τοκετό, ό πατέρας και ή μητέρα έτοιμάζονται για την τελετή της κουράς, ή όποία αντίστοιχη προς τό δικό μας βάπτισμα.

Κατά την ώρισμένη λοιπόν ημέρα προσκαλούνται σε τραπέζι όλοι οι γέροι και ή γοηές που συγγενεύουν με την οικογένεια του βρέφους και εκλέγονται μεταξύ αυτών τρεις γέροι και τρεις γοηές για να προσφέρουν θυσία στους θεούς.

'Η θυσία αυτή συνίσταται σε χοιριδιά, κόττες, άλλα πουλερικά και λιβάνι, τά όποια καίονται προς τιμήν των θεοτήτων, ή όποιες θά προστατεύσουν τό μωρό.

Μετά ταύτα ή τρεις γερόντισσες άνασκουμπώνονται, παίρνουν ένα ψαλλίδι και κορεύουν τό μωρό. Κατόπιν προχωρούν οι τρεις γέροι συνοδευόμενοι κι' από τας συζύγους των και προτείουν για τό παιδί ένα όνομα. Κατά κανόνα δέν προτιμούν τό όνομα του άγίου, κατά την επέτειο του όποιου έτυχε να γεννηθή τό παιδί.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Του G. GIUSTI)

Γιά λίγο ή μαύρη μου καρδιά έχάρηκε σιά σου, για λίγο, όϊμένα, έξοστατικός έμπρός στην άμορφιά σου έννοιωσα μέσα την ψυχή πάλι να Ξαστερώσει σαν ουρανός άνέφελος κι' ή θλίψη να έλαφρώσει.

Πόσους οδράνιους λογισμούς άνοιξανε σε μένα, ό άγαπητή μου, τά φιλιά που έχεις σε μέ δοσμένα, και σιωπηλά πόσες φορές πάλι άρχισα ό καϊμένος να κλαίω από τότε π' από σε βρισκομαι χωρισμένος.

'Αλλ' άν ή τύχη μου ή σκληρή σε χώρισε από μένα, στο φίλο σου τόν ποθητό που λιώνει έδώ στα Ξένα και που ή ψυχή δέν του γελάει άφότον πειά δέν σ' έχει, γυναίκα πολυπόθητη, ό λογισμός σου άς τρέχει.

Θ' άλλώνω έμπρός τά χέρια μου για να τόν άπαντήσω, χαρούμενη είδησι άρεστή σαν γάτα ν' άρροϊζήσω, κι' από τόν ίδιο δρόμο πειά δέν νάχρονται σε σένα ό πόθοι κι' ή έλπίδες μου, τά δάκρυα τά χιμμένα.

Ω, πάντα, φως μου, αισθάνομαι την τρυφερή σου άγκάλη, στα στήθια σου μου φαίνεται πως βάνω τό κεφάλι και τη φωνή σου έγω άγροϊκό που μ' έχει εστιχρισμένο

και καθώς τ' άνθη ή μέλισσα τά χείλη (συν βυζαίνο.

Τότες ό νοός μου χύνεται, πετάει όλό— (γυρά σου 'Α, πράγμα πιο ώραϊότερο από την ά— (μορφιά σου, δέν έχω έλπίδα έδώ στη γη άλλο να έ— (δώ μπροστά μου, υ' εκείά τά πρώτα μας φιλιά σ' άφησα (την καρδιά μου...

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Του ΡΕΓΑΛΔΙ)

Τη λαύρα πούχουν οι άγγελαι, την ειωδιά που χύνει τ' ώραίο τριαντάφυλλο γλυκά στης νύχτας τη γαλήνη.

Κι' όλη την αναγάλλιασι πούδωσε ό Θεός στην πλάσι άς μπόρειε μία φορά για σε τό χέρι μου να μωση!

Και μ' όλα ταύτα δώ για σε να πλέξω ένα στεφάνι που ευλογημένο, λαμπερό στα κάλλη σου να πιάνη.

Τ' άγγελισό σου μέτωπο με κεινο να στολίσω,

βασίλισσά μου, κι' άγρυπνος όπου πατείς να ζήσω.

Κι' από τη λάμψη ώραίος κι' έγω πούχει τό πρόσωπό σου, ήθελα, άγάτης μάρτυρας, νεκρός να πέσω έμπρός σου.

ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΜΟΥ

(Του ΜΟΝΤΙ)

"Όσο θωρώ τ' όλόλαμπρο πανί ζωγραφισμένο, τόσο μ' άνάβει ό καϊμός κι' άπ' την εικόνα σαν τρελλός άγκάλιασμα προσμένο.

Και τρέχω άνοιγοντας σ' αυτή την ξρημή μου άγκάλη, αλλά τά χείλη έχει κλειστά και λές μου λέει με τη μαμά: — Κύττα τά ώραία μου κάλλη!

Παιδί μου, ουρανοστόλιστη μου φαίνεται ή μορφή σου, κι' άλλη δέν βρισεται στη γη εικόνα τόσο θαυμαστή, όμοια με τη δική σου.

Μόνο μία εικόνα έγω θωρώ ά— (κόμη λαμπροτέρα : κεινη που χάραξε ή στοργή μέσ' στην καρδιά την τρυφε— (ρη

του δόλιου σου πατέρα! (Μεταφράσεις ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ)